

Evelini uued lood

Ketlin Priilinn

EVELINI UUED LOOD

Pildid joonistanud

Reet Helisabeth Karm

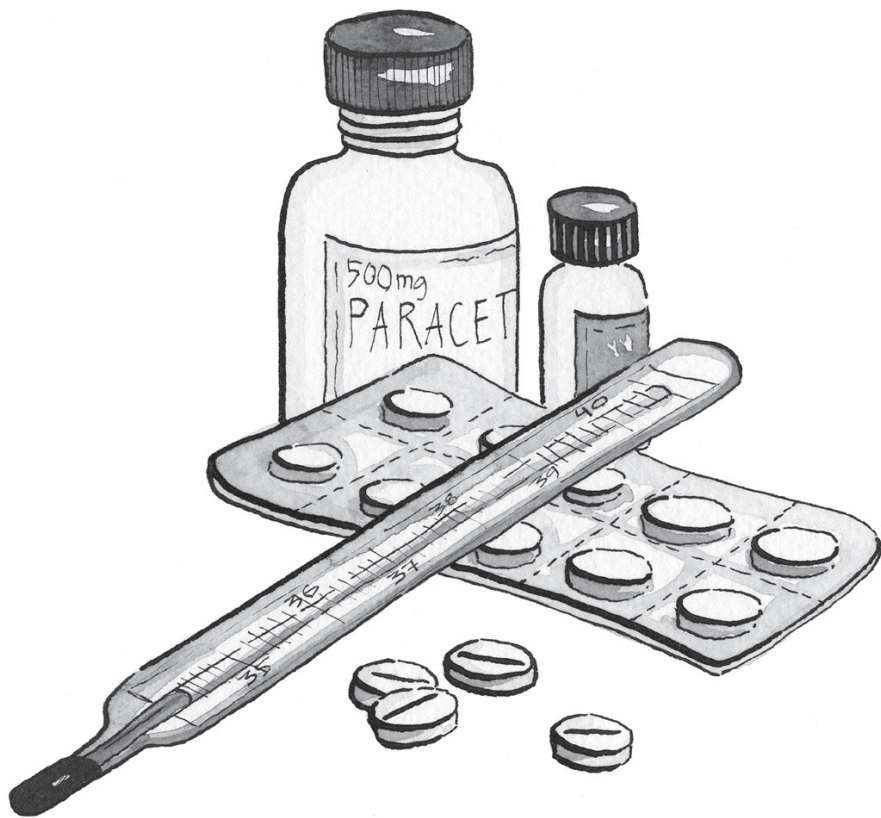
SISUKORD

Evelin ja naabripoiss

Nii see kõik algas	9
Kes tuleb meie juurde?	19
Omapead	31
Pahandused koolis	47
Me ei tea, mida teha	61
Hirm	75
Õuduste õhtupoolik	87
Kangelane	97
Tõde tuleb päevavalgele	107
Nüüd aitab tema mind	121

Evelin on detektiiv

Mitu lõpetamist ja kurb õde	133
Kassimamma	141
Autasu	149
Kadunud Kaarel	157
Esimene kahtlusalune	167
Ja veel kahtlasi tüüpe ...	179
Taavi	191
Kui kõik tundub lootusetu, siis ...	201
Abivägi saabub	215
Täitsa pöörane uudis	223

Evelin ja naabripoiss

NII SEE KÕIK ALGAS

See on täitsa imelik, kuidas vahel võivad kõik ebameeldivad asjad korraga juhtuda. Või noh, peaaegu korraga. Ma tean, et nii on jube ebaõiglane mõelda, aga vahel on mul selline tunne, et Camilla oli kõiges süüdi – või noh, kõige *põhjustaja*. Tema ju sai lasteaiast selle vastiku viiruse külge ja jäi esimesena haigeks.

Camilla on mu nelja-aastane õde, kes käib teist aastat lasteaias. Just tema korjab sealt pidevalt igasugu haigusi, nii et pärast on vähemalt pooled meie perest nohused ja tõbised. Ema ütleb, et tal on nõrk organism, nõrgem kui näiteks Erkil,

kes pole peaaegu kunagi haige, isegi kui ta vahel talvel õues lahtiste hõlmadega ringi jookseb ja mütsi ära kaotab – seda juhtub ikka tihtipeale.

Aga mina ja Britta ja väike Marek, vahel ka Delisa, oleme küll tänu Camillale pidevalt nohus või köhased. Varem ma nagu ei mõelnudki eriti selle peale, võtsin seda nagu tavalist asja, millel olid pealekauba omad eelised – tõbisena ei pea ju kooli minema, vaid võid voodis vedeleda ja raamatut lugeda, palju süda lustib. Nüüd aga, jah, läksid asjad päris hapuks.

Enne kui ma kogu selle loo juurde jõuan, oleks vist viisakas ennast natuke tutvustada. Mis ma siin ikka ütlen, mu nimi on Evelin ja ma olen üksteist. Varsti, suvel, saan kaksteist. Õdesid-vendi on mul terve kari – Marek on kahene, Camilla, nagu juba öeldud, on neljane, Erki kuus, Britta üheksa, Delisa sai hiljuti kuusteist ning siis on veel Kristjan, kes on juba kakskümmend üks ja elab ammugi eraldi. Ja pealekauba saan ma umbes kuu pärast tädiks kah! Mis veel naljakam, ema ja isa saavad vanaemaks ja vanaisaks. Just nii, Kristjani tüdruk Merike ootab last, ja see pidavat tulema poiss. Nad ütlevad, et ta sünnib millalgi veebruari lõpus, seega juba väga varsti! Ah jaa, kass on meil ka. Tema nimi on Miki ja ta on üks väga rahulik ja kannatlik hallitriibuline kõuts. Ega meie peres teistsugust kassi olla saakski, sest Erki ja Camilla ja eriti muidugi Marek ikka pidevalt ajavad teda taga ja solgutavad, ehkki neist kellelgi pole tegelikult lubatud seda teha.

Me elame pisikeses kahetoalises korteris ja kui keegi nüüd imestab, et kuidas me sinna ära mahume, siis tegelikult pole asi üldse nii hull. Alguses, kui me siia kolisime, mõtlesin küll, et jube-jube. Minu arust saame aga päris hästi hakkama, kuigi

mõnikord tahaks selle väiksemate kisa eest kuskile oma vaikesse nurka peitu pugeda, seda enam, et enamasti tahetakse mind kah nendesse arvete klaarimistesse kaasa tõmmata. Tavaliselt poen ma siis enda ja Britta narivoodi alla, võtan mingi raamatu ja padja kaasa ja panen kõrvaklapid pähe. Õnneks ma kuidagimoodi veel mahun sinna peiduurkasse, kuigi juba hakkab seal suhteliselt kitsaks minema! Kui veel suuremaks kasvan, tuleb ilmselt mingi teine rahulikult olemise peidukas välja mõelda!

See hommik, kui kõik järjest viltu hakkas vedama, algas tegelikult nii mõnusalt. Kuna minu klassil algasid tunnid reedeti alles poole kümnest, sain pärast ärkamist hulk aega voodis pikutada ja Kalle Blomkvisti seiklusi lugeda. Olen neid tegelikult sada korda varemgi lugenud, aga heade raamatutega kord juba on nii, et loe palju tahad, ikka annavad nad hea tunde. Ma ei pea vist ütlema, et mulle lugemine väga meeldib. Veel enam – ma tahaksin ise kah kunagi kirjanikuks saada ja juba praegu kirjutan vahel üles lugusid, mis mulle pähe kargavad.

Lehitsesin raamatut ja kuulasin voodis, kuidas ema ja isa koos Erki ja Camilla ja Marekiga endid valmis panevad ja kuidas isa riidleb Brittaga, kes suutis hommikusöögilauas terve klaasitäie piima oma alles pesust tulnud koolikleidi peale kallata. Ma meelega ei tõusnud üles, et nendega koos hommikust süüa, vaid nautisin seda pikutamist ja kuulamist, kuidas kõik teised ümberringi sebivad ja kiirustavad. Täiega mõnus on pärast täiesti üksinda hommikust süüa ja ennast rahulikult riidesse panna. Tavaliselt kohmitseb ka Delisa reedeti veel kodus – tema tunnid hakkavad reedel üldse kümnest –, aga täna väljus temagi üsna samal ajal kui kõik teised, kuna tahtis

oma poisiga enne tundide algust natuke jalutada. Nimelt on Delisal juba päris mitu kuud oma poiss. Ta nimi on Markus ja ta on juba üheksateist. Alguses olid ema ja isa jubedalt nende käimise vastu, just selle vanusevahe pärast, aga lõpuks andsid nad alla ja nüüdseks on Markus peaaegu nagu meie oma pere liige. Ta ongi tegelikult täitsa okei. Kui ta meil külas käib, on tal alati suur kotitais maiustusi kaasas, mille ta siis meie kõigi vahel lahkelt ära jagab, kujutate ette? Pole siis ime, et Erki ja Camilla – ning vahetevahel ka Britta – pidevalt Delisa käest uurivad, millal Markust jälle meile on oodata. Mulle endale meeldivad ka need maiused, mida ta toob. Eriti hea meel oli mul siis, kui ta ükskord terve hiigelkotitäie mu lemmikuid, Kirju Koera komme tõi, aga ma olen liiga suur, et sellest teab mis numbrit teha. Kuigi jah, kommid ja šokolaad on meie peres ikka tõsine pidupäevakraam. Meil nimelt pole kunagi eriti palju raha, sest meid on palju ja ema-isa palk pole ka eriti suur.

Koolis oli sel hommikul samuti täiesti okei. Mul on hästi tore pinginaaber Emily ja temaga saab ikka alati palju nalja. Sel korral rääkis ta superhuvitavat juttu – et ema lubas talle sünnipäevaks lõpuks ometi koerakutsika kinkida. Mina tahaksin ka koera, olen terve eluaeg tahtnud, aga selle jutu peale hakkavad ema ja isa ainult naerma, sest kui me isegi oma tillukesse koju õieti ära ei mahu, siis kuhu see koer veel panna, pealekauba on meil juba kass ka. Ehkki koer ei võtaks ju palju ruumi ja magaks nagunii põrandal – talle ei oleks voodit tarvis nagu inimestele.

Igatahes küsisin Emily käest kohe, kas ma tohin siis ka tema kutsikat vaatama tulla ja talle pai teha ja teda sülle võt-

ta. Emily oli õnneks kohemaid sellega nõus ja ütles lausa, et muidugi, koos ongi lõbusam mängida. Emily on äge!

Pealekauba kuulsime, et eesti keele õpetaja on haige, ja kuna just tema kaks tundi on esmaspäeviti esimesed, tuli järelilikult esmaspäeval kooli tulla alles kolmandaks tunniks ehk kolmveerand kümneks. Jippiii!

Emily elab küll hoopis teises suunas kui mina ja peab koju sõitma bussiga, aga vahel jalutab ta natuke maad minuga kaasa. Nii oli seegi kord. Väljas paistis jaanuari lõpule vaatamata päike ja meil mõlemal oli tuju nii hea, et me lausa laulsime. Kõlab võib-olla titekalt, tänaval laulda, aga mind kummitas juba mitu päeva üks superstaarisaatest kuulnud hea laul, ja kui ma seda vahetunnis Emilyle ümisesin, hakkas see ka teda kummitama. Nii me siis kõndisime ja laulsime ja meil oli täiesti ükskõik inimestest, kellest mõned vaatasid meid üsna imelikult.

Koju jõudes sain veel natuke aega rahu ja vaikust nautida. Ainult Britta oli kodus, ja tema vahtis nagu teleka taha naelutatult „Angelina Ballerina” multikat. Britta on küll juba üheksane, aga talle ikka veel hirmsasti meeldivad igasugused printsessilood ja roosad asjad ja üleüldse kõik plikalik. Vahel, kui me tülis oleme, hüüan ma teda seepärast titeks, aga tegelikult pole Brittal muidu häda midagi. Me oleme lihtsalt erinevad, nagu ema ütleb. Mina pole kunagi eriline printsessitaja olnud, väiksemana olin ma nagu poiss – ronisin puude otsas, mängisin Kristjani vanade autodega ja tegin igasugu ulakust. Nojah, ema arvates teen siamaani, ehkki oma arust küll mitte, ega ma mõni titt ole. Vaadaku parem Erkit ja Camillat, need suudavad ikka iga päev mingi kaose kokku keerata ...